

Arrest

nr. 203 747 van 10 mei 2018
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat J. WOLSEY
Avenue de la Jonction 27
1060 BRUXELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 8 mei 2018 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 3 mei 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van Mr. H. RIAD, die *loco* Mr. J. WOLSEY verschijnt voor de verzoekende partij en van Mr. T. SCHREURS, die *loco* Mr. E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 7 mei 1991.

Op 3 mei 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden akte als volgt gemotiveerd:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: S(...) voornaam: A(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats:

nationaliteit: Eritrea – echte nationaliteit volgens VIS: Ethiopië

In voorkomend geval, ALIAS: M(...), S(...) G(...) Ethiopië, S(...) A(...), A(...) S(...) , A(...) A(...) 07/05/1998

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- ☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;
- ☐ 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken
- ☐ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming in een vrachtwagen. (PV [...] door WPR Oost-Vlaanderen)

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene levert geen bewijs dat het vermoeden van illegaal verblijf kan weerleggen.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de 3 werkdagen na binnenkomst in België zoals artikel 5 van de wet van 15/12/1980 voorschrijft. Betrokkene gebruikt verschillende aliasen en beweert bovendien van Eritrea afkomstig te zijn in plaats van Ethiopië. Zij verdoezelt op deze manier haar ware identiteit. Hieruit blijkt een duidelijke onwil om mee te werken met de autoriteiten.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Zij kreeg verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste betekend werd op 30/03/2018. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem

evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd. Zij kreeg een inreisverbod van 3 jaar betekend op 20/12/2017.

Betrokkene verklaart dat geen partners of familie in België te hebben. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene verklaart bij haar arrestatie aan de politie dat zij niet terug kan naar haar land van oorsprong omwille van 'politieke redenen'. Ze geeft echter niet meer uitleg. We stellen vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoot. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in Ethiopië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat zij in goede gezondheid is. Een terugkeer naar Ethiopië betekent dus geen inbreuk op artikel 3 van het EVRM op medisch vlak. Artikel 3 van het EVRM waarborgt trouwens niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming in een vrachtwagen. (PV [...] door WPR Oost-Vlaanderen)

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene levert geen bewijs dat het vermoeden van illegaal verblijf kan weerleggen.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de 3 werkdagen na binnenkomst in België zoals artikel 5 van de wet van 15/12/1980 voorschrijft.

Betrokkene gebruikt verschillende aliassen en beweert bovendien van Eritrea afkomstig te zijn in plaats van Ethiopië. Zij verdoezelt op deze manier haar ware identiteit. Hieruit blijkt een duidelijke onwil om mee te werken met de autoriteiten.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Zij kreeg verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste betekend werd op 30/03/2018. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd. Zij kreeg een inreisverbod van 3 jaar betekend op 20/12/2017.

Betrokkene verklaart dat geen partners of familie in België te hebben. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene verklaart bij haar arrestatie aan de politie dat zij niet terug kan naar haar land van oorsprong omwille van 'politieke redenen'. Ze geeft echter niet meer uitleg. We stellen vast dat betrokkene met

haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in Ethiopië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat zij in goede gezondheid is. Een terugkeer naar Ethiopië betekent dus geen inbreuk op artikel 3 van het EVRM op medisch vlak. Artikel 3 van het EVRM waarborgt trouwens niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

[...]"

2. Betreffende de beslissing tot vasthouding

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna verkort het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast en wordt door verweerder niet betwist.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 33 van de het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen en bijlagen, Genève, 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, B.S. 4 oktober 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van het hoorrecht. De verzoekende partij meent ook dat een manifeste appreciatiefout werd begaan.

3.3.1.1. De verzoekende partij stelt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat zij daadwerkelijk naar haar herkomstland zal gerepatriëerd worden, terwijl artikel 3 van de Terugkeerrichtlijn juist limiteert naar welke landen een vreemdeling (gedwongen) kan worden teruggekeerd, namelijk het land van herkomst, of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten. Voorts meent ze dat er geen rigoreus onderzoek naar artikel 3 van het EVRM gebeurd is nu dit onderzoek ten aanzien van Ethiopië gebeurd is, terwijl ze de Eritrese nationaliteit heeft. De verzoekende partij betwist dat ze ooit een visum aangevraagd heeft. De verzoekende partij betoogt dat indien ze in aangepaste omstandigheden gehoord was geweest ze elementen had kunnen aanreiken met betrekking tot haar Eritrese nationaliteit en haar vrees ten aanzien van Eritrea had kunnen uiteenzetten. Vervolgens zet de verzoekende partij de situatie in Eritrea uiteen, verwijst ze naar rapporten en meent dat ze zal besneden worden.

In een tweede onderdeel betwist de verzoekende partij dat ze een gevaar voor de openbare orde is, nu niet aangetoond is dat ze een reel en daadwerkelijk gevaar voor de openbare orde is. De verzoekende partij vervolgt dat ze niet strafrechtelijk veroordeeld werd en dat ze geen kennis heeft van het proces-verbaal waarnaar er verwezen wordt.

3.3.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden akte moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet: de vreemdeling verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten; artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden en artikel 7, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet dat de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met name dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum. Deze vaststelling worden niet betwist noch weerlegd door de verzoekende partij. Voorts wordt gewezen op het gegeven dat de verzoekende partij op heterdaad betrapt werd voor inklimming in een vrachtwagen

De bestreden akte verwijst eveneens naar artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, en motiveert de gedwongen verwijdering met afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten, als volgt: *"er bestaat een risico op onderduiken."* en *"de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde."* In de beslissing tot terugleiding wordt verwezen naar artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet en wordt uiteengezet waarom er een risico op onderduiken bestaat. Voorts wordt in de bestreden beslissing gewezen op het gegeven dat de verzoekende partij na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen aanvraag ingediend heeft, dat ze niet met overheden meewerkt nu ze zich bij binnenkomst in België niet aangemeld heeft bij de gemeente en omdat ze verschillende aliases gebruikt en beweert afkomstig te zijn van Eritrea, dat de verzoekende partij zich niet aan de verwijderingsmaatregelen wil houden nu ze geen gevolg gegeven heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 30 maart 2018 en dat ze het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod voor de duur van 3 jaar dat haar op 20 december 2017 betekend werd. Voorts wordt in de bestreden

akte gesteld dat de verzoekende partij geen partners of familie in België heeft. Voorts zet de verwerende partij uiteen dat er *in casu* geen zwaarwichtige gronden zijn om aan te nemen dat ze in Ethiopië een ernstig risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM, nu ze niet verder preciseert waarom ze omwille van politieke redenen niet kan terugkeren naar haar land van herkomst.

Tot slot blijkt uit de bestreden beslissing –in tegenstelling tot wat de verzoekende partij betoogt- op afdoende wijze dat de verwerende partij de verzoekende partij wil repatriëren naar haar land van herkomst, met name Ethiopië. In de beslissing tot terugleiding wordt aangegeven dat het een terugkeer naar Ethiopië betreft.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, blijkt op het eerste gezicht niet. Evenmin blijkt uit een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, nu de verzoekende partij ook nalaat uiteen te zetten op welke andere wijze voormeld artikel geschonden is.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op het bestreden bevel. Bijgevolg gaat hij na of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze in zijn besluitvorming aangaande de bestreden bevelen heeft betrokken. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, doch hij kan enkel nagaan of het bestuur niet op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 3 februari 2016, nr. 11.784 (c)).

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer" (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008,

Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Vooraleer de Raad kan oordelen of de verwerende partij een rigoureuus onderzoek naar artikel 3 van het EVRM gevoerd heeft, dient bepaald te worden ten aanzien van welk land dit diende te gebeuren. *In casu* betwist de verzoekende partij dat ze de Ethiopische nationaliteit heeft, maar stelt ze dat ze de Eritrese nationaliteit heeft.

De verwerende partij meent op basis van haar opzoekingswerk in het visuminformatiesysteem (hierna: VIS) dat de verzoekende partij de Ethiopische nationaliteit heeft. Ter terechtzitting preciseert de verwerende partij dat de link tussen de verzoekende partij en de persoon vermeld op het VIS-document gemaakt werd op basis van de vingerafdrukken van de verzoekende partij. Op basis van deze vingerafdrukken werd overeenstemming gevonden met M.S.G. geboren op 15 mei 1982 die de Ethiopische nationaliteit heeft.

Ter terechtzitting wordt de advocaat van de verzoekende partij hierop gewezen. In dit verband verwijst ze naar het *“algemeen ambtsbericht – Ethiopië”* van mei 2009 van de Directie Personenverkeer, Migratie en Vreemdelingenzaken (Nederland) en naar het *“Ethiopia: Availability of fraudulent identity documents; state efforts to combat document fraud (2014-January 2016)”* van het Immigration and Refugee Board of Canada. De verzoekende partij stelt op basis van voormelde rapporten dat het niet uitgesloten is dat het paspoort van de verzoekende partij op basis van corruptie en/of fraude verkregen is. In het Canadees-rapport van 2016 wordt immers gesteld dat *“the main requirement to obtain a passport is to present valid kebele residential Identification Card (ID). However, ... the use of a kebele identity card to issue a passport is found to be fraught with profound problems. There are problems of forgery.”* Voorts geeft ze aan dat de communicatie met de verzoekende partij moeizaam verloopt en dat het moeilijk is om het verleden van de verzoekende partij na te gaan.

Het VIS wordt uitgewerkt in de verordening (EG) nr. 767/2008 van het Europees Parlement en de Raad van 9 juli 2008 betreffende het visuminformatiesysteem en de uitwisseling tussen de lidstaten van gegevens op het gebied van visa voor kort verblijf (hierna: VIS-verordening). De Raad wijst erop dat één van de doelstellingen van het VIS is om bij te dragen tot de identificatie van personen die niet of niet

meer voldoen aan de voorwaarden voor binnenkomst, verblijf of vestiging op het grondgebied van de lidstaten (artikel 2). Teneinde een betrouwbare verificatie en identificatie van visumaanvragers mogelijk te maken, moeten biometrische gegevens in het VIS worden verwerkt. Daarenboven bepaalt de verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode) onder meer dat de aanvrager in persoon dient te verschijnen, een reisdocument dient voor te leggen, de afname van haar vingerafdrukken dient toe te staan bij haar eerste aanvraag en dat de aanvrager de nodige documenten dient voor te leggen om het doel van de reis te staven, zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten voor het verstrijken van de geldigheid van het visum en zijn bestaansmiddelen te staven.

Uit het VIS blijkt inderdaad dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij overeenstemmen met de persoon genaamd M.S.G. Deze persoon heeft een visum aangevraagd voor Italië en dit visum werd haar op 13 januari 2015 door de Italiaanse autoriteiten geweigerd, daar het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende werden aangetoond. Het visum werd niet geweigerd omdat het paspoort vals, nagemaakt of vervalst was. Indien dit het geval was geweest dan zou dit als reden van weigering vermeld zijn, *quod non*. Voorts wijst de Raad erop dat men Schengenvisum in principe in persoon dient aan te vragen en dat bij een eerste aanvraag de vingerafdrukken genomen worden. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij niet de persoon is die in het VIS vermeld wordt op basis van haar vingerafdrukken.

In zoverre de advocaat van de verzoekende partij meent dat het paspoort echt is, maar dat het verkregen werd op basis van een vervalste kebele-identiteitskaart, wijst de Raad er ten eerste op dat uit de rapporten waarnaar de verzoekende partij ter terechtzitting verwijst niet blijkt dat de afgifte van kebele-identiteitskaart op grote schaal onderhevig zijn aan corruptie en fraude. Voorts wijst de Raad erop dat de verzoekende partij reeds verschillende aliassen gebruikt heeft. Bijgevolg werkt de verzoekende partij niet mee met de Belgische autoriteiten om haar identiteit en nationaliteit vast te stellen. Daarenboven brengt de verzoekende partij ook geen enkel begin van bewijs dat zij effectief de Eritrese nationaliteit heeft. Ze beperkt zich tot een algemene verklaring dat haar vader vermoord werd toen zij nog zeer jong was, en dat haar familie haar toevlucht tot Ethiopië en dan tot Soedan gezocht heeft. Met dergelijke algemene verklaringen maakt zij haar Eritrese nationaliteit niet aannemelijk, gelet op de informatie opgenomen in het VIS. De Raad kan aannemen dat de communicatie met de verzoekende partij moeizaam verloopt, doch is dit op zich geen verschoningsgrond om het gebrek aan bewijselementen en verklaringen die haar Eritrese nationaliteit zouden kunnen staven te verklaren. De verzoekende partij laat zelfs na aan te geven waar ze geboren is. In deze stand van het geding slaagt de verzoekende partij er niet in om redelijke twijfel bij te brengen dat ze niet de Ethiopische nationaliteit heeft. Van een verzoekende partij die beweert een bepaalde nationaliteit te bezitten, die verschilt van de nationaliteit op officiële stukken die in het administratief dossier terug te vinden is, kan redelijkerwijze verwacht worden dat ze meer bijbrengt dan een algemene verklaring, zoals *in casu* het geval is.

In deze stand van het geding neemt de Raad aan dat de verzoekende partij de Ethiopische nationaliteit heeft. Bijgevolg diende het onderzoek in het kader van artikel 3 van het EVRM ten aanzien van Ethiopië te gebeuren, zoals dit terecht werd gedaan in de bestreden beslissingen. Bijgevolg kan de verzoekende partij niet dienstig verwijzen naar algemene rapporten over de situatie in Eritrea, nu zij niet naar Eritrea gerepatriëerd wordt. De verzoekende partij voert geen betoog tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot artikel 3 EVRM ten aanzien van Ethiopië. Bijgevolg maakt de verzoekende partij *prima facie* geen schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

De verzoekende partij voert voorts aan dat ze niet dienstig werd gehoord, daar er geen tolk aanwezig was. Indien ze beroep had kunnen doen op een tolk, zoals op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dan had ze haar Eritrese nationaliteit aannemelijk kunnen maken en haar vrees voor vervolging kunnen uiteenzetten. Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet dienstig naar de gehoren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan verwijzen, nu ze geen verzoek tot internationale bescherming indient. Bijgevolg kan de verzoekende partij geen beroep doen op de waarborgen van de asielprocedurerichtlijn zoals omgezet in de Belgische wetgeving. Wel dient de Raad na te gaan of de verzoekende partij dienstig werd gehoord en dat zij haar standpunt op nuttige wijze heeft kunnen meedelen. De verzoekende partij werd tweemaal gehoord. Uit de stukken van het administratief dossier kan geenszins worden afgeleid dat er zodanige communicatieproblemen waren dat de verzoekende partij niet op dienstige wijze gehoord werd. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij door het gebrek aan een tolk in haar belangen zou zijn geschaad. Daarenboven maakt de verzoekende partij in deze stand van het geding ook niet

aannemelijk, gelet op hetgeen vooraf werd uiteengezet, dat zij niet de Ethiopische nationaliteit heeft. Ze brengt zelfs geen redelijke twijfel omtrent haar nationaliteit bij. Tot slot wijst de Raad erop dat de verzoekende partij ook niet éénduidig is over de taal die ze spreekt. In het verzoekschrift stelt ze dat het Amharic is, terwijl ze tijdens het gehoor aangaf dat het Tigrinya was. In het verzoekschrift is er geen sprake meer van het Tigrinya.

Waar de verzoekende partij de geldigheid van het gehoorverslag van de wegpolitie Oost-Vlaanderen cel patrouille en toezicht, nu dit verslag geen datum en uur vermeldt, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing afgestempeld is door de wegpolitie Oost-Vlaanderen cel patrouille en toezicht. Voorts worden de antwoorden die in het verslag vermeld zijn, verwerkt in de bestreden beslissing. Bijgevolg kan er redelijkerwijze aangenomen worden, dat dit gehoor voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing gebeurd is.

Waar de verzoekende partij aanhaalt dat ze niet op nuttige wijze elementen in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft kunnen aanhalen, wijst de Raad op hetgene wat volgt. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat de verzoekende partij verklaard heeft dat ze geen gezondheidsproblemen heeft, dat ze geen familie of kinderen in België heeft en dat haar kind in Ethiopië is. In haar verzoekschrift beperkt de verzoekende partij zich tot een louter theoretische uiteenzetting en niet aantoonbaar welk belang heeft bij zijn kritiek, nu hij geen enkele indicatie geeft omtrent *“het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”* die ten onrechte niet zou zijn betrokken bij de totstandkoming van het bestreden akte en die, als dat wel het geval zou zijn geweest, desgevallend tot een andere beslissing had kunnen leiden in die zin dat geen verwijderingsmaatregel zou zijn afgeleverd.

Waar de verzoekende partij zich ter terechtzitting afvraagt wat er dient te gebeuren indien de Ethiopische autoriteiten de nationaliteit van de verzoekende partij niet bevestigen, wijst de verwerende partij erop dat een nieuwe beslissing dient genomen te worden daar de verzoekende partij naar een ander land wordt gerepatriëerd en dit nieuwe rechtsgevolgen creëert.

Waar de verzoekende partij betwist dat ze een gevaar is voor de openbare orde, wijst de Raad erop dat zowel het bevel om het grondgebied te verlaten als de beslissing tot terugleiding op verschillende onderscheiden motieven en elementen steunen. Zelfs indien het betoog van de verzoekende partij gegrond zou zijn, zou dit op zich niet tot de schorsing van de bestreden akte leiden nu de overige motieven en elementen van de bestreden akte niet weerlegd worden en zij samen de bestreden akte schragen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er *prima facie* niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden. Evenmin maakt de verzoekende partij *prima facie* aannemelijk dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Daargelaten de vraag of de verzoekende partij zich dienstig kan beroepen op artikel 33 van de Vluchtelingenconventie nu ze geen verzoek om internationale bescherming indient, wijst de Raad erop dat gelet op hetgeen voorafgaat, ze *prima facie* ook geen schending van voormeld artikel aannemelijk maakt, nu een onderzoek naar artikel 3 EVRM werd gevoerd ten aanzien van Ethiopië.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. CUYKENS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

M. RYCKASEYS